

Sygn. akt IV Pa 68/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój (spr)

Sędziowie : Sędzia SO Katarzyna Kijowska

Sędzia SO Grażyna Śliwa

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **30 czerwca 2015r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. J.**

przeciwko **(...) w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 7.04.2015r. (Sygn. akt IV P 33/15)

oddala apelację,

Sygn. akt IV Pa 68/15

UZASADNIENIE

Powód A. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) w P. kwoty 4.950,00 zł brutto za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2014 r. z ustawowymi odsetkami, jako różnicy w wysokości wypłacanego dodatku za staż pracy, wynikającej z zastosowania postanowień Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy, zamiast postanowień Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy.

Pozwany (...) w P. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 07.04.2015 r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego (...) w P. na rzecz powoda A. J. kwotę 4.950,00 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2014 r. ustawowymi odsetkami od dnia 08.01.2015 r. do dnia zapłaty (pkt I), odstąpił od obciążania pozwanego kosztami sądowymi (pkt II) oraz wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że do dnia 28.02.1999 r. u pozwanego obowiązywał Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy przewidujący coroczny wzrost dodatku stażowego o 1,5 % podstawy wymiaru za każdy rok pracy.

Od dnia 01.03.1999 r. zaczął obowiązywać Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla pracowników przedsiębiorstwa państwowego (...), który wprowadził zasadę, że dodatek stażowy przysługuje w wysokości 1,5 % podstawy wymiaru za każdy rok pracy, aż do osiągnięcia 33 % tej podstawy. Pracownik zatrudniony w dniu wejścia w życie tego układu, który nabył przed tym dniem prawo do dodatku w wyższej wysokości niż 33 % podstawy wymiaru, zachowuje procentowy wskaźnik dodatku, bez prawa do dalszego jego wzrostu. Pracownik, który nabył przed tym dniem prawo do dodatku w niższej wysokości niż 33 % podstawy wymiaru zachowuje procentową wysokość dodatku z prawem do dalszego jego wzrostu, aż do osiągnięcia 33 %.

Pismem z dnia 21.05.1999 r. poinformowano powoda o zmianie z dniem 01.03.1999 r. wynagrodzenia zasadniczego. Odbiór tego pisma powód pokwitował w miejscu oznaczonym „otrzymano”. Nie zawierało ono oświadczenia o wypowiedzeniu dotychczasowych warunków płacy, pouczeń o prawie odwołania się do sądu, nie określało szczegółowo stawek dodatków, ani nie zawierało w ogóle żadnych informacji co do zmiany zasad wypłaty dodatku stażowego. Identyczne pisma, o standardowej treści, wręczono również pozostałym pracownikom pozwanego.

Od dnia 01.01.2003 r. u pozwanego zaczął obowiązywać kolejny układ zbiorowy pracy – Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Zatrudnionych przez (...) Zrzeszonych w Związku (...) z dnia 20.12.2002 r. W załączniku nr 6 ust. 5 do tego układu określono, że pracownik zatrudniony w dniu wejścia w życie Układu, który w dniu 01.03.1999 r. był pracownikiem przedsiębiorstwa państwowego (...) i przed tym dniem nabył prawo do dodatku w wysokości wyższej niż 33 % miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, zachowuje procentowy wymiar tego dodatku w dotychczasowej wysokości, bez prawa do dalszego jego wzrostu.

Pismem z lipca 2003 r. wobec powoda dokonano wypowiedzenia warunków płacy i pracy za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 31.10.2003 r. Wskazano, że stosunek pracy powoda od 01.11.2003 r. kształtowany będzie na podstawie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Zatrudnionych przez (...) Zrzeszonych w Związku (...). Z mocą od dnia 01.11.2003 r. zaproponowano powodowi wynagrodzenie zasadnicze określone stawką miesięczną z prawem do premii na zasadach określonych w zakładowym regulaminie premiowania oraz inne składniki wynagrodzenia i świadczenia pracownicze przewidziane regulaminem wynagradzania.

Powód już wcześniej występował do Sądu z powództwem o wyrównanie dodatku stażowego (sygn. akt IV P 100/07, IV P 1363/08, IV P 49/12). Ostatnim prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze na rzecz powoda zasądzone kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy dodatkiem stażowym wypłacanym przez pracodawcę a należnym powodowi, za okres bezpośrednio wcześniejszy. Uznano tym samym, że jego dodatek stażowy winien wzrastać na dotychczasowych zasadach od 1999 r. do 31.10.2003 r., bez ograniczenia wzrostu granicą. Wyrok ten był konsekwencją przyjęcia, że pozwany nie dokonał wobec powoda w 1999 r. wypowiedzenia zmieniającego, jak też, że nie doszło między stronami do porozumienia w tym zakresie, w szczególności, że nie doszło do takiego porozumienia w sposób dorozumiany. W w/w sprawach powód wnosił powództwa o analogicznej treści i argumentacji, jak w niniejszej sprawie, a Sąd podzielił argumentację i stanowisko powoda wyrażone w pozwie i zanegował stanowisko i argumentację wyrażoną w odpowiedzi na pozew.

Powód stał się pracownikiem pozwanego na skutek przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ kodeksu pracy. Pozwany po osiągnięciu przez powoda poziomu dodatku stażowego w wysokości 42 % wynagrodzenia zasadniczego zaprzestał jego dalszego zwiększania. Przy przyjęciu wzrostu dodatku stażowego nieprzerwanie, bez zatrzymania go górną granicą, corocznie o 1,5 % do dnia 31.10.2003 r. osiągnąłby on w przypadku powoda poziom 49,5 %. Pozwany jednak wypłacał powodowi dodatek stażowy na poziomie 42 %. Różnica między dodatkiem stażowym wypłaconym powodowi za okres objęty pozwem a należnym wynosi 4.950,00 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że do 28 lutego 1999 r. treść łączącego strony stosunku pracy w zakresie warunków wynagradzania powoda, była kształtowana Zakładowym Układem Zbiorowym Pracy pracowników przedsiębiorstwa (...). Dotyczy to również zasad nabywania i wysokości spornego dodatku za staż pracy.

Z dniem 1 marca 1999 r. wszedł w życie Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla pracowników przedsiębiorstwa (...), który w sposób odmienny niż poprzedni układ, regulował prawo do dodatku stażowego.

Stosownie do treści art. 241¹³ § 1 kodeksu pracy, korzystniejsze postanowienia układu z dniem jego wejścia w życie, zastępują z mocy prawa wynikające z dotychczasowych przepisów prawa pracy warunki umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy. Natomiast w myśl § 2 powołanego przepisu, postanowienia układu mniej korzystne dla pracownika wprowadza się w drodze wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy.

Sąd Rejonowy wskazał, iż pierwszą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, jest ta, czy ze względu na treść cytowanych wyżej przepisów, nowa regulacja dodatku stażowego, automatycznie weszła do indywidualnych warunków wynagradzania powoda, czy też wymagała zmiany tych warunków w drodze czynności prawnej.

Obowiązujący od 01.03.1999 r. Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla pracowników przedsiębiorstwa państwowego (...) wraz z załącznikiem nr 5, stanowiącym jego integralną część, ustala w pkt 4, że dodatek stażowy przysługuje w wysokości 1,5 % podstawy wymiaru za każdy rok pracy, aż do osiągnięcia 33 % tej podstawy. Pracownik, który nabył przed tym dniem prawo do dodatku w niższej wysokości niż 33 % podstawy wymiaru zachowuje procentową wysokość dodatku z prawem do dalszego jego wzrostu, aż do osiągnięcia 33 % podstawy wymiaru (pkt 8). Pracownik zatrudniony w dniu wejścia w życie układu, który nabył przed tym dniem prawo do dodatku w wyższej wysokości niż 33 % podstawy wymiaru, zachowuje procentowy wskaźnik dodatku, bez prawa do dalszego jego wzrostu (pkt 7).

Wcześniejszy układ zbiorowy pracy przyznawał pracownikom prawo do corocznego wzrostu dodatku stażowego o 1,5 % podstawy wymiaru za każdy rok pracy, bez ustalonego poziomu maksymalnego.

W świetle powyższych okoliczności, zdaniem Sądu Rejonowego oczywistym jest, że nastąpiła zmiana postanowień układu zbiorowego na niekorzyść powoda. W tej sytuacji konieczne było dokonanie czynności prawnej dla zmiany warunków wynagradzania powoda w zakresie dodatku stażowego.

W istocie niespornym jest, że w okresie obowiązywania nowego układu u pozwanego pracodawcy, tj. od 1 marca 1999 r. pozwany nie dokonał wobec powoda wypowiedzenia zmieniającego. Nie wykazał on również, że zmiana warunków płacowych w tym czasie nastąpiła w drodze porozumienia stron. W szczególności, nie można wywodzić woli powoda zmiany na swoją niekorzyść zasad wynagradzania, z faktu złożenia przez niego podpisu na piśmie od pracodawcy z dnia 21.05.1999 r. informującym o nowych warunkach płacy. Treść pisma wskazuje bowiem jednoznacznie, że warunki te pracodawca wprowadza autorytarnie, jednostronnie, nie oczekując akceptacji przez pracownika. Stąd podpis pracownika na tym piśmie, bez oświadczenia „wyrażam zgodę”, kwalifikować można wyłącznie jako potwierdzenie odbioru.

W konsekwencji więc, przez cały okres obowiązywania u pozwanego PUZP z 1999 r., powód winien otrzymywać dodatek stażowy na zasadach wynikających z ZUZP, obowiązującego do 28.02.1999 r., czyli dodatek powinien wzrastać corocznie o 1,5 %, bez ograniczenia górną granicą.

Powyższe stanowisko w identycznym stanie faktycznym zostało jednoznacznie potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15.09.2004 r. (sygn. akt II PZP 3/04).

Sytuacja ta nie zmieniła się przez sam fakt wejścia w życie, z dniem 1 stycznia 2003 r., Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...)Zatrudnionych przez (...)Zrzeszonych w Związku (...). Układ ten powielał bowiem zasady nabywania prawa do dodatku stażowego przewidziane układem z 1999 r., a więc były one mniej korzystne od zasad z ZUZP z 1994 r.

Wypowiedzenia zmieniającego warunki płacy powodowi dokonano dopiero ze skutkiem na dzień 31.10.2003 r. i dopiero wówczas, od dnia 01.11.2003 r. zasady wynagradzania w zakresie dodatku za staż pracy, przewidziane układem obowiązującym od 1 stycznia 2003 r., stały się składnikiem treści stosunku pracy powoda. Natomiast do tego dnia procentowy poziom dodatku nadal wzrastał, zgodnie z ZUZP, o 1,5 punktu rocznie. Wzrost dodatku zatrzymał

się zatem na poziomie obowiązującym 31.10.2003 r. i na takim poziomie dodatek powinien być wypłacany od dnia następnego.

W owym wypowiedzeniu zmieniającym, pozwany nie odniósł się wprost do zasad wypłaty spornego świadczenia, w szczególności nie zastrzegł, że będzie ono wypłacane na poziomie niższym niż ten, do którego powód nabył prawo w czasie, w którym warunki jego wynagradzania w tym zakresie, kształtował ZUZP, czyli do dnia 31.10.2003 r. Wręcz przeciwnie, wynika z niego, że nowe warunki umowy o pracę obowiązują dopiero od 01.11.2003 r.

Nie jest też tak, że obniżenie poziomu dodatku do jakiego powód nabył prawo, wynika z samej treści przepisu pkt 5 załącznika nr 6 do PUZP obowiązującego od dnia 1 stycznia 2003 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego, prawidłowo wyinterpretowana z tego przepisu norma jest taka, że pracownik o którym mowa w tym przepisie, zachowuje procentowy wymiar dodatku na poziomie, do którego miał prawo w momencie, w którym ograniczenie prawa do dalszego wzrostu dodatku, stało się jednym z warunków jego wynagradzania. Dopiero wówczas wzrost dodatku zatrzymał się. W przypadku powoda nastąpiło to od 01.11.2003 r. i od tego dnia powód winien mieć wypłacany dodatek stażowy na niezmiennym poziomie, który osiągnął do dnia poprzedniego, czyli 49,5%.

Mimo to pozwany wypłacał powodowi dodatek na poziomie 42%, co musiało skutkować uwzględnieniem powództwa.

Wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze na rzecz powoda zasądzone od pozwanego kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy dodatkiem stażowym wypłacanym przez pozwanego a należnym powodowi, za okresy wcześniejsze. Orzeczenie to wiąże strony również w zakresie ustalenia, iż wzrost dodatku stażowego powoda zatrzymał się na poziomie osiągniętym 31.10.2003 r

Niniejsza sprawa jest kontynuacją poprzedniej – powód jedynie zgłosił roszczenie o dodatek stażowy za kolejne okresy, przy identycznej argumentacji jak w prawomocnie rozstrzygniętej sprawie o dodatek stażowy za wcześniejszy okres.

Powołując się na przepis art. 365 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy zważył, że określa on zasadniczy skutek prawomocnego orzeczenia, jakim jest związanie nim określonych podmiotów, wynika z tego konieczność uwzględnienia faktu istnienia konkretnego orzeczenia regulującego daną sprawę. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.07.2002 r. (V CKN 1110/00, nie publ.), skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego. Identyczne stanowisko, w analogicznym stanie faktycznym i prawnym, zajął Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w sprawach m.in. o sygn. IV Pa 32/12, IV Pa 21/12, IV Pa 66/11, szeroko wypowiadając się na temat związania pozwanego wcześniejszymi prawomocnymi wyrokami zasądzającymi wyrównania dodatków stażowych, którą to argumentację sąd orzekający w pełni podziela.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu pierwszego oraz w zakresie punktu trzeciego sentencji zaskarżonego wyroku. Skarżący zarzucił wyrokowi:

1) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni ust. 5 Załącznika nr 6 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Zatrudnionych przez (...) Zrzeszonych w Związku (...) obowiązującego w przedsiębiorstwie Pozwanego od dnia 01.01.2003 r. polegającej na przyjęciu, że procentowy wymiar dodatku stażowego przysługującego Powodowi winien być ustalony na dzień 01.11.2003 r., tj. w wysokości 49,5%, podczas gdy prawidłowa wykładnia postanowień wyżej wskazanego Układu prowadzi do uznania, że procentowy wymiar dodatku stażowego przysługującego Powodowi winien być ustalony na dzień 01.03.1999 r., tj. w wysokości 42%;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, to jest art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, iż zmiana warunków płacowych pomiędzy Stronami, w tym w zakresie spornego dodatku

stażowego, nie nastąpiła w drodze porozumienia zmieniającego w związku z wejściem w życie z dniem 01.03.1999 r. Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników przedsiębiorstwa (...), podczas gdy stan faktyczny zaistniały w sprawie prowadzi do uznania, iż Powód był świadom zakresu zmian wprowadzonych przez Pozwanego w drodze wyżej wskazanego Układu w odniesieniu do metody obliczania wymiaru dodatku stażowego oraz zmiany te zaakceptował, co skutkowało porozumieniem Stron co do zasad obliczania dodatku stażowego;

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, to jest art. 217 § 1 i § 2 w zw. z art. 227 k.p.c. przez niedopuszczenie zgłoszonego prawidłowo dowodu z zeznań świadka: G. K., podczas gdy dowód ten dotyczy okoliczności mających dla sprawy istotne znaczenie, a sporne okoliczności nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione.

Mając na uwadze podniesione zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku w części poprzez oddalenie powództwa w całości oraz uchylenie punktu III zaskarżonego wyroku, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powód nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności nieuzasadnione okazały się zarzuty apelacji, wywodzące się z podstawy naruszenia przepisów procesowych, a co za tym idzie, zarzuty te nie zdołały podważyć stanu faktycznego, przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikających z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też, uchybień w zakresie ustalonych faktów, jak i też kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd drugiej instancji, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego.

Niezasadny jest przede wszystkim zarzut, jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, iż zmiana warunków płacowych między stronami, w tym w zakresie spornego dodatku stażowego, nie nastąpiła w drodze porozumienia zmieniającego. W tym zakresie zwraca uwagę niekonsekwencja pozwanej Spółki, której poprzedni zastępca procesowy w odpowiedzi na pozew wywodził, że pozwana wprowadziła zmiany w zasadach wynagradzania w trybie art. 241¹³ k.p. z uwagi na to, że były one mniej korzystne dla pracowników. Niczym więc nieuzasadniony, a wręcz spóźniony jest w tej sytuacji obecny zarzut skarżącego, jakoby strony niniejszego postępowania w sposób dorozumiany (konkludentny) porozumiały się, co do zmiany łączącej je umowy o pracę w zakresie przysługującego powodowi dodatku stażowego.

Sąd Rejonowy słusznie natomiast wywiódł, że w okresie obowiązywania nowego układu u pozwanego pracodawcy, tj. od 01.03.1999 r. pozwany nie dokonał wobec powoda wypowiedzenia zmieniającego ani też nie wykazał, że zmiana warunków płacowych w tym czasie nastąpiła w drodze porozumienia stron. Trafne jest również przy tym ustalenie Sądu pierwszej instancji, że nie można wywodzić woli powoda zmiany na swoją niekorzyść zasad wynagradzania, z faktu złożenia przez niego podpisu na piśmie od pracodawcy z dnia 21.05.1999 r. informującym o nowych warunkach płacy. Podpis pracownika na tym piśmie, bez oświadczenia „wyrażam zgodę”, kwalifikować można wyłącznie jako potwierdzenie odbioru.

Nieskuteczny okazał się również podnoszony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego tj. art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni ust. 5 Załącznika nr 6 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...)Zatrudnionych przez (...)Zrzeszonych w Związku (...)obowiązującego w przedsiębiorstwie Pozwanego od dnia 01.01.2003 r. W tym zakresie istotne jest przede wszystkim to, że PUZP jako źródło prawa pracy (art. 9 § 1 k.p.) podlega wykładni sądowej przy zastosowaniu reguł wykładni aktów prawnych. Porozumienie takie nie zawiera oświadczeń woli podlegających wykładni według zasad określonych w art. 65 k.c. i sąd pracy nie powinien na tej podstawie dokonywać interpretacji jego postanowień. Powinien natomiast oprzeć się na ich wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej, rozważając okoliczności towarzyszące zawarciu porozumienia i zakładając, że decydująca jest treść jego postanowień (wykładnia językowa).

Brak jest zatem podstaw by przyjmować, że układ zbiorowy pracy ma charakter umowy pomiędzy stronami i objęty jest regułami interpretacji czynności prawnych zawartych w Kodeksie cywilnym.

Sąd Orzekający podziela natomiast stanowisko Sądu Rejonowego, że prawidłowo wyinterpretowana z przepisu ust. 5 załącznika nr 6 do (...) obowiązującego od dnia 01.01.2003 r. norma jest taka, że pracownik o którym mowa w tym przepisie, zachowuje procentowy wymiar dodatku na poziomie, do którego miał prawo w momencie, w którym ograniczenie prawa do dalszego wzrostu dodatku, stało się jednym z warunków jego wynagradzania. Dopiero wówczas wzrost dodatku zatrzymał się. W przypadku powoda nastąpiło to od 01.11.2003 r. i od tego dnia powód winien mieć wypłacany dodatek stażowy na niezmiennym poziomie, który osiągnął do dnia poprzedniego, czyli 37,5%.

Za Sądem Rejonowym zwrócić należy przy tym uwagę, że w wypowiedzeniu zmieniającym dokonany ze skutkiem na dzień 31.10.2003 r., pozwany nie odniósł się wprost do zasad wypłaty spornego świadczenia, w szczególności nie zastrzegł, że będzie ono wypłacane na poziomie niższym niż ten, do jakiego powód nabył prawo w czasie, w którym warunki jego wynagradzania w tym zakresie, kształtował ZUZP, czyli do dnia 31.10.2003 r. Wręcz przeciwnie, wynika z niego, że nowe warunki umowy o pracę obowiązują dopiero od 01.11.2003 r.

Tym bardziej, mając na uwadze wcześniejsze rozważania na temat reguł interpretacji czynności prawnych, nie ma też podstaw by przyjąć, że układ z 2003 r. odnosił się do wcześniejszego układu z 1999 r., gdyż nie wynika to z niego wprost.

Wbrew temu co podnosi skarżący, bez znaczenia na gruncie niniejszego sporu jest okoliczność akceptacji przez inne sądy stanowiska pozwanego w zakresie prezentowanej przez niego wykładni ust. 5 Załącznika nr 6 PUZP. Sąd Okręgowy rozpatrując zupełnie inne roszczenie, nie jest związany oceną prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy w innej sprawie.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w realiach rozpoznawanej sprawy naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 217 § 1 i 2 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczenie zgłoszonego prawidłowo dowodu z zeznań świadka G. K.. Jakkolwiek istotnie Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie podał przyczyn z powodu których oddalił przedmiotowy wniosek o tyle uczynił to zasadnie z uwagi na fakt – co stało się również przyczyną oddalenia wniosku o uzupełnienie postępowania dowodowego zawartego w treści apelacji – że zeznania tego świadka nie mają żadnego znaczenia dla sprawy, w której podlega ocenie treść aktu prawnego i ewentualnie skuteczność ustaleń w tym akcie zawartych wobec stron postępowania.

Ostatecznie należy również zaznaczyć, a co zupełnie pomija skarżący w treści wywiedzionej przez siebie apelacji, że Sąd Rejonowy prawomocnie ustalił już poziom dodatku stażowego, który osiągnął powód i sprawa niniejsza jest kontynuacją poprzedniej (sygn. akt IV P 100/07, IV P 1363/08), a powód jedynie zgłosił roszczenie o dodatek stażowy za kolejne okresy, przy identycznej argumentacji jak w prawomocnie rozstrzygniętej sprawie o dodatek stażowy za wcześniejszy okres. Pozwany nie respektuje tego wyroku i wypłaca pracownikom jedynie zasądzone dodatki i od następnego okresu dalej wypłaca ten dodatek według zaniżonej stawki w stosunku do tej, którą osiągnął powód w wyniku stażu pracy u pozwanego.

Biorąc pod uwagę powyższe zważania należało na mocy art. 385 k.p.c. orzec jak w wyroku.